

Paulo Koeljo

A,B,C,D...

Paulo Koeljo

A,B,C,D...

© Paulo Coelho 1998-2008
<http://paulocoelhoblog.com/>

© Sant Jordi Asociados, Agencia Literaria S.L.U
08008 Barcelona
Spain
www.santjordi-asociados.com

© Translated and reviewed from Portuguese
by Margaret Jull Costa.
Cover design © Mireia Barreras 2019

All rights reserved

© 2020, za srpsko izdanje, LAGUNA

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publishers.

Prevela sa engleskog
Aleksandra Branković

„Oh, u ljudskim srcima i dalje postoji nada“, pomislio je sveštenik posmatrajući svoju crkvu punu poslenika iz jednog od najsiromašnijih krajeva Rio de Žaneira, koji su se okupili te nedelje sa jednim zajedničkim ciljem: da proslave Uskrs.

Bio je zadovoljan i ponosno je prišao oltaru. Zatim je čuo glas koji izgovara:

„A, B, C, D...“

Glas je zvučao kao u deteta i kvario je svečanost trenutka. Prisutni su se osvrtali, prilično nezadovoljni. Ali glas je nastavio:

„A, B, C, D...“

„Odmah da prestaneš sa tim“, rekao je sveštenik.

Dete kao da je u tom trenutku izašlo iz nekakvog zanosa. Plašljivo je pogledalo ljude oko sebe i pocrvenelo od stida.

„Šta to radiš? Zar ne vidiš da nas ometaš u molitvi?“

Dete je pognulo glavu i suze su se skotrljale niz njegove obaze.

„Gde ti je majka?“, upita sveštenik.
„Zar te nije naučila kako da se ponašaš tokom mise?“

I dalje pognute glave, dete je odgovorilo:

„Oprostite, Oče, ali nikada nisam naučio kako da se molim. Odrastao sam na ulici, bez oca i majke.

Danas je Uskrs, i osetio sam potrebu da razgovaram sa Bogom. Pošto ne znam kojim jezikom on govori, počeo sam da ponavljam slova abecede koja znam. Mislio sam da on može gore da spoji slova i sastavi reči i rečenice koje će mu goditi.“

Dete je ustalo.

„Otići ću“, reče dete. „Ne želim da uznemiravam ljude koji već znaju kako treba da razgovaraju sa Bogom.“

„Podi za mnom“, reče sveštenik.

Uhvatio je dete za ruku i poveo ga do oltara. A onda se obratio skupu.

„Danas čemo, pre službe, izgovoriti posebnu molitvu. Dozvolićemo Bogu da napiše ono što želi da čuje. Svako slovo će odgovarati trenutku u protekloj godini u kojem smo učinili dobro delo, hrabro se izborili da se nečiji san ostvari ili jednostavno upućivali molitve bez reči. I dozvolićemo mu da rasporedi slova naših života. Nadajmo se da će mu ta slova omogućiti da sastavi reči i rečenice koje će mu goditi.“

Čvrsto sklopljenih očiju, sveštenik je počeo da sriče abecedu. Svi prisutni su se priključili i uskoro se cela crkva orila:

Kraj